

[Enggaard.]

ningsforløb ved behandlingen af disse forslag efter vor mening bør være.

Vi mener imidlertid principielt, at selv om der er indeholdt afgiftslove i dette kompleks, så bør man give sig den fornødne tid til, at alle de parter i samfundet, som er berørt af forslagene, kan give deres opfattelser til kende, og vi mener, at det nedsatte 21 mands udvalg skal have en rimelig tid til at drøfte problemerne igennem — og problemerne er store og mange. Jeg kan derfor ikke se, at disse forslag behøver nogen hastesbehandling, så meget mere som der næppe kan være nogen væsentlig hamstringsrisiko knyttet til, om man anvender nogle få dage mere eller mindre til folketingets behandling af dem.

Man vil forstå af disse bemærkninger, at vi er parat til et udvalgsarbejde om forslagene, som vi ansvarligt plejer at være det. Men man vil også se, at det er langt fra rosende bemærkninger, jeg har kunnet give forslagene med på vejen. Vi har en modvilje mod nogle af forslagene og en dyb skepsis over for andre, og samtidig må vi jo konstatere, at disse ting også fra regeringens side opfattes som en helhed, hvorfor bedømmelsen også bliver det.

Vi finder vel egentlig, at man nok så fornuftigt fra regeringens side burde have ventet lidt med at lægge alle disse ting frem, sådan at vi ved en senere lejlighed, f. eks. i oktober, når EF-konsekvenserne er kendt, kunne have diskuteret tingene igennem i sammenhæng. Den buket, som vi har fået forelagt her, rummer nogle blomster i sig, som vi ikke bryder os særlig meget om, og vi mener egentlig, at buketten burde gemmes et stykke ind i oktober — også med den risiko, der naturligvis er for, at nattefrosten kommer i mellemtiden og gør det af med nogle af blomsterne. Skulle nogle af blomsterne falde ud undervejs, så vil det ikke være noget stort savn i venstre.

Dahlgaard: Fastsættelsen af udskrivningsprocenten plejer jo at være det sidste, der sker i folketingets arbejde med skatteproblemerne. Det er det sidste, der sker, før folketingsåret udløber, og sådan bør det vist også være. Men sådan er situationen ikke i dag. I dag markerer behandlingen af regeringens forslag om udskrivningsprocent og de øvrige forslag ikke afslutningen på folke-

tingssamlingen 1971-72, men begyndelsen på arbejdet i samlingen 1972-73.

Det er i virkeligheden en væsentlig del af hovedlinjerne i den økonomiske politik for det kommende år, regeringen med sine lovforslag lægger op til. Hermed tænker jeg ikke specielt på selve skatteomlægningen, som forslagene er udtryk for, men nok så meget på forholdet mellem udskrivning af skatter og afgifter, fastlæggelsen af den offentlige udgiftspolitik i den kommende tid og den almindelige samfundsøkonomiske udvikling. Den økonomiske udvikling er jo blevet beskrevet og vurderet på sædvanlig udmærket måde i den økonomiske halvårsoversigt, det netop er udsendt. Konklusionen på oversigtens vurderinger er, at hvis vi kommer ind i fællesmarkedet — jeg understreger, at forudsætningen er: hvis vi kommer ind i fællesmarkedet — så har vi gode muligheder for at opretholde og måske endog forbedre det for tiden usædvanlig gunstige bytteforhold mellem danske og udenlandske varer. Vi vil under den nævnte forudsætning også have usædvanlig gode forudsætninger for en kraftig eksportforøgelse. Men for at disse muligheder skal udnyttes, så er forudsætningen, understreger halvårsoversigten, at vi ikke ved et kraftigt indre efterspørgselspres selv begrænser mulighederne for en gunstig udvikling. Derfor tilråder oversigten, man kan vel næsten sige på god traditionel vis, men ikke desto mindre velbegrundet, en stram finanspolitik, og ganske specielt når det drejer sig om finanspolitikens udgiftsside.

Også OECD har i sin årlige, uvildige vurdering af dansk økonomi peget på nødvendigheden af en stram finanspolitik og specielt understreget, at en stram finanspolitik for et land i Danmarks situation må føres i form af stor tilbageholdenhed med hensyn til udvidelsen af den offentlige aktivitet og byggeriet. Finanspolitik i form af øget udskrivning af skatter, fastslår OECD, har ikke samme afbalancerende virkning på samfundsøkonomien som før i tiden. På denne baggrund må regeringens udgiftspolitik, eller, som det jo burde hedde, sparepolitik, vurderes. Det er ikke længere blot perspektivplanlæggere, der har den opfattelse, at den offentlige udgiftspolitik må stå i centrum for bestræbelserne for at sanere samfundsøkonomien. Hvordan går det så med